

CHANTAL CLAASSEN

Beachclub Esperanza ♡ 3

Luchtpost

Terwijl Babs bouwt aan
casa kansloos, komt de liefde
uit de lucht vallen

Chantal Claassen

Luchtpost

Beachclub Esperanza 3

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Babs

‘Hoe komt het toch dat je er altijd zo’n puinhoop van maakt, Barbara?’

Met zijn militairenblik kijkt pap me over de rand van zijn bril aan, hij roert met een lepeltje in zijn koffie.

O jee, gaan we op de Barbara-tour? Dat belooft weinig goeds...

‘Heus niet altijd hoor,’ sputter ik tegen, en ik zoek bijval van mijn moeder die zojuist koffie heeft neergezet. Ze spreidt haar armen en ik laat me door haar knuffelen. Haar geur en warmte zijn vertrouwd.

‘Peter, doe eens een bietje lief voor ons Babs. Het is al erg zat dat ze haar baan kwijt is.’

We laten elkaar langzaam los, ze aait over mijn wang, geeft pa een boze blik en keert hem vervolgens de rug toe voordat ze weer naar de keuken verdwijnt.

‘Echt pap, ik kon hier niks aan doen. Het komt door die stomme regels. Die slaan echt nergens op.’

Pap kijkt bedenkelijk, zijn gezicht is rood, zijn voorhoofd glimt. ‘Het ligt nooit aan jou.’

Ik doe net alsof zijn cynisme me niet raakt en vraag me direct af waarom ik überhaupt naar mijn ouders toe ben gegaan.

Wat had ik eigenlijk verwacht toen ik twintig minuten geleden met een knoop in mijn maag door de poort sloop? Paps medeleven?

Troost? Of een Aperol Spritz? Droom lekker verder, Babs.

Ik neem een slok van mijn bakkie koffie, troost die ik liever had gezien in de vorm van paps sterke arm om mijn schouder. De eettafel trilt wanneer mijn mobiel afgaat. Ah kak. Ook dat nog. Ik durf mijn telefoon niet op te nemen; pap vindt bellen tijdens een ‘goed’ gesprek hoogst onbeleefd en gezien de omstandigheden kan ik hem maar beter zijn zin geven. Gelukkig dooft het geluid al snel. Het was vast Suze, om te checken wat wel en niet waar is van mijn ontslag. Ik kijk met een schuin oog naar mijn mobiel en zie dat de gemiste oproep inderdaad van mijn favoriete collega is. Ex-collega. Au, dat doet pijn.

‘Luister je wel?’ hoor ik pa plotseling vragen.

Ik knipper met mijn ogen en knik.

‘Luister lieverd, je wordt heus niet zomaar op staande voet ontslagen.’ Met zijn vlakke hand veegt hij een wolkje stof van de eettafel. ‘Je moet leren dat het niet altijd op jouw manier kan gaan. Soms moet je je eigen gevoelens opzijzetten, zelfs als je het niet eens bent met een besluit van je werkgever.’

‘Maar dat meisje was hoogzwanger.’ Mijn stem schiet de lucht in van onrecht en boosheid. ‘Had ik dat appartement soms moeten toewijzen aan dat yuppenstel? Die lui wilden die woning alleen maar om dichterbij de kroegen en restaurants te wonen. Dat is toch superoneerlijk?’

‘Tja, ik begrijp je frustratie, maar...’ Mijn vader slaat zijn behaarde armen over elkaar. ‘... je had je aan de bedrijfsregels moeten houden en die woning moeten toewijzen aan het stel boven aan de lijst.’

‘Dat arme meisje kon nergens terecht. Had ze soms op straat moeten bevallen? Onrecht, dat is het,’ zeg ik met flinke stemverheffing, niet alleen van frustratie om mijn verloren baan maar meer nog om die idiote bedrijfsregels waarin het alleen maar draait om geld en zeker niet om mensen.

‘Het siert je dat je om mensen geeft, maar in het zakenleven kom je daar helaas niet altijd verder mee. Het zakenleven kan hard zijn en ik kan het weten.’ Op het moment dat de heerlijke geur van verse appeltaart zich vanuit de keuken langzaam door de woonkamer verspreidt, begint paps werktelefoon te rinkelen. Hij staat op, legt zijn hand even op mijn schouder voor een bemoedigend kneepje en pakt dan zijn werktelefoon. ‘Momentje, deze moet ik nemen.’ Gelukkig schraapt hij zijn keel, waardoor hij niet hoort dat ik hem mompelend imiteer dat het onbeleefd is om de telefoon aan te nemen tijdens een ‘goed’ gesprek.

‘Met Janssen, goedemiddag.’

Ik vouw mijn armen voor mijn borst en draai mijn gezicht naar het schilderij aan de wand, een reproductie van Rembrandt.

Over de tafel schuift pa een krant naar me toe. Met één hand houdt hij zijn telefoon vast en met de andere slaat hij de krant pontificaal voor me open. Ik rol met mijn ogen. Personeelsadvertenties. Ik had het kunnen raden.

Plichtsgetrouw scan ik de koppen. Krantenbezorger, boekhouder, afwashulp, administratief medewerker, rioolinspecteur. Da’s toch allemaal niks voor mij? De grote vraag is: wat wil ik dan eigenlijk wel? Iets met mensen, maar dat is ook zo vaag. In elk geval geen baan meer bij een woningcorporatie.

‘Dat is uitermate teleurstellend,’ hoor ik mijn vader op zakelijke toon zeggen. Hij wrijft over zijn voorhoofd. ‘Dan hoop ik voor u dat u de juiste keuze maakt. Een goedemiddag.’

Mijn vragende blik negerend, verbreekt hij met een zware frons tussen zijn wenkbrauwen de verbinding. Hij is zichtbaar uit zijn hum, maar scheldwoorden behoren niet tot zijn vocabulaire.

‘De projectmanager voor dat nieuwe pand in Hoek van Holland heeft afgebeld. Andere baan,’ roept hij naar mijn moeder.

Nieuw pand? Hoek van Holland? Nieuwsgierig geworden schuif ik naar het puntje van mijn stoel.

‘En nu?’ De stem van ma schalt vanuit de keuken.

‘Nu zit ik dus met een nieuw pand, maar zonder projectmanager. Niet alleen dat, ze zou ook het hotel gaan runnen. Mensen tonen tegenwoordig ook geen loyaliteit meer,’ moppert hij.

‘Een projectmanager?’

‘Hiervoor.’ Pa pakt een makelaarsbrochure uit zijn aktetas en schuift hem naar me toe.

Ik bekijk de foto van een bouwvallig pand op de voorkant. ‘Uitbreidingsplannen?’

‘Opgekocht. Wordt een zesde SleepInn-hotel,’ zegt pa op de zakelijke maar onbetwist trotse toon die hij aanslaat zodra het over zijn hotelketen gaat. ‘Interessante investering, dat pand heeft veel potentie. Wel aanzienlijke opknapwerkzaamheden, maar met de juiste persoon kan het big business worden. En spijtig genoeg heeft die dus net afgebeld.’

‘De juiste persoon, zeg je?’ Het is alsof het lampje dat uitging toen Van Spaandonk me vanochtend de laan uit stuurde opnieuw aanspringt in mijn hoofd. ‘In Hoek van Holland, zei je?’

‘Hm,’ bromt hij afwezig, scrollend door de contactenlijst in zijn telefoon. ‘Even de aannemer bellen.’

Dit is het werk van de hogere macht. Ik denk aan mijn allerbeste vriendin Chloë in Hoek van Holland en bij het idee dat ik haar en haar twee kindjes dan vaker zal zien, veer ik enthousiast een stukje omhoog. Wordt dit dan toch nog mijn *lucky day*? Ik zou geen Babs Janssen heten als het er niet achteloos uit zou flappen: ‘Ik wil wel projectmanager worden en daarna het hotel gaan runnen.’

‘Jij?’ Paps hoog opgetrokken wenkbrauwen zakken langzaam naar beneden, terwijl ik de radertjes in zijn hoofd haast kan horen ratelen.

‘Ik ja. Ik heb de papieren, opleiding.’ Nou ja... opleiding... een hbo-diploma maar niet in de horeca. ‘Ik heb meer dan genoeg werkervaring.’

‘Dat laatste zeker,’ kucht hij achter zijn vuist, wat hem een kwade blik van mijn kant oplevert. ‘Sorry lieverd, zo bedoelde ik het niet.’

Piepjes van de oven worden snel opgevolgd door het sloffen van mams pantoffels op de parketvloer. Even later verschijnt ze met een gevuld dienblad. Een overheerlijke appeltaartgeur verspreidt zich door de woonkamer.

‘Peter,’ schiet mam me te hulp. ‘In SleepInn-hotel Delft is het toch ook goed gegaan met Monica als projectmanager? Zij had niet eens een hbo-opleiding, nauwelijks werkervaring en ons Babs heeft dat allemaal wel.’

‘Pap, kijk nu eens naar mij. Ik ben je enige dochter en ik heb jouw genen meegekregen. Je doortastendheid, je wilskracht, je ondernemersgeest. Ik ben de perfecte projectmanager.’

Hij krabt aan zijn kruin en zoekt oogcontact met mijn moeder.

‘Ik vind het eigenlijk een heel goed idee. Dit is echt iets voor ons Babs. En het is ook niet zo dat de projectmanagers tegenwoordig voor het oprapen liggen.’

Fijn, mam, dank je wel.

Met een schuin oog op pa zet ze een gebaksbordje met een warme appeltaartpunt met slagroom voor me op tafel.

‘Ik weet het niet. Dit is serieuze business, ik kan geen risico nemen.’ Hij werpt me een liefdevolle blik toe, maar ik zie ook bezorgdheid. ‘Het hotelwezen kan keihard zijn, net als de woningbouw.’

‘Investeren en ondernemen is sowieso risicovol. En daarbij: ik ben bloedserieus,’ gooi ik eruit. ‘Ik ben de juiste vrouw om er iets moois van te maken en dat hotel te gaan runnen.’

De twijfel tussen zijn rol als zakenman en vader tekent zich af op zijn gezicht. ‘Je vindt vast wel weer een manier om de aannemer tegen je in het harnas te jagen.’

‘Nee hoor. Ik ben niet vies van een beetje hiërarchie.’ Ik lik wat slagroom van mijn vorkje.

‘Kom op Peter, heb een bietje vertrouwen in ons Babs.’

Nog een keer: dank je, mam...

Ik richt me weer op mijn vader. 'Pap, laat me bewijzen dat ik het kan. Ik zal me braaf neerleggen bij de plannen van de aannemer. Erewoord.'

Het blijft even stil, op het getik en geschraap van vorkjes op gebaksbordjes na.

Zijn ogen, die niet alleen qua grijstint, maar ook qua vurigheid precies hetzelfde zijn als de mijne, knijpen zich tot spleetjes. Ik wijk niet voor zijn priemende blik en zie zijn verzet steeds verder verdampen. Het vaderschap begint het te winnen van de zakenman. Hij klikt zijn aktetas open, pakt de brochure van de makelaar eruit en overhandigt hem aan mij. 'Ik geef je een opdracht. Breng de knelpunten die je voorziet voor het hotel in kaart, maak een plan waarin je aantoont hoe je de juiste mensen erbij gaat betrekken. Je krijgt vier dagen de tijd. Pas dan zal ik beslissen of je de klus krijgt.' Als hij mijn gezicht ziet betrekken legt hij kort zijn hand tegen mijn wang. 'Ik kan je niet als projectmanager inhuren, puur en alleen omdat je mijn dochter bent en omdat ik van je hou.' Hij werpt even een blik op de antieke klok aan de wand. 'Ik moet trouwens gaan, afspraak met een leverancier.' Hij staat op en draait zijn wang naar me toe waarop ik zwaar in gedachten een kusje plant.

Met zijn aktetas in de hand kust hij mam gedag en als hij naar de deur loopt zie ik een aarzeling in zijn houding. Een paar seconden later valt de voordeur achter hem in het slot, en kort erna zie ik hem achter het stuur van zijn splinternieuwe Tesla voorbijrijden.

2

Babs

‘Ik weet niet of ik dat wel kan, Chloë.’

‘Waarom heb je het dan voorgesteld aan je vader?’ roept mijn beste vriendin aan de andere kant van de lijn ontzet uit.

‘Om pap te laten zien dat ik het kan. Het flapte eruit voor ik het goed en wel in de gaten had.’ Met één hand pak ik de ovenschaal met de overgebleven lasagne van gisteren uit de koelkast, gooi hem harder dan nodig in de magnetron en foeter ‘ksst, Baco’ tegen mijn zwarte kat, die voor de derde keer op rij op het aanrecht springt.

‘Dat overkomt jou toch nooit?’ Aan Chloë’s stem kan ik horen dat ze moeite moet doen dat geamuseerde randje niet te laten ombuigen naar de bezorgde variant. ‘Ik snap dat je een baan nodig hebt, maar jezelf op een hotel storten dat óók nog eens flink opgeknapt moet worden?’

Typisch Chloë om me met mijn neus op de feiten te drukken als ik in mijn spontaniteit de realiteit uit het oog verlies. Goed bedoeld, maar soms is zo’n sprekende spiegel best vermoeiend. Ik zak op de keukenstoel, wachtend op het piepje van de magnetron. ‘Je kunt het ook anders bekijken. Hoe weet ik zeker dat ik het niet kan als ik het nog nooit heb geprobeerd?’

‘Je weet het leuk te brengen. Heb je trouwens al stilgestaan bij alle viezigheid die zo’n verbouwing oplevert? Stof, gruis, puin. Da’s toch niks voor jou? O, momentje.’ Een paar seconden van stilte

gaan voorbij en dan is ze weer aan de lijn, babygeluiden op de achtergrond, en ze trekt het blik met bezwaren nog verder open: 'Denk je niet dat enige horeca-ervaring ook handig is?'

'Ho,' kaats ik terug. 'Toen ik studeerde heb ik nog bij Van der Valk gewerkt, *remember?*'

'O ja, en we weten allebei hoe dat is afgelopen,' grinnikt Chloë en ik weet welke herinnering nu bij haar opduikt. Eentje met veel kapot servies, smerige maatpakken, een boze baas en een ontslagbrief. Een herinnering die ik maar al te graag als een dooie muis in de klikeo dump.

'Oké, geen specifieke horeca-ervaring,' geef ik toe. 'Maar wel ervaring als leidinggevende. Bij een reisbureau, een uitzendbureau...'

'Een modewinkel,' vult ze aan. 'Best veel, maar ook nogal... kort.'

'Ik weet het,' verzucht ik. 'Ik twijfel ook of ik dit wel aankan, maar...'

'Je wilt jezelf weer eens bewijzen. Omdat Jort en Kjeld het ook kunnen en je niet voor je broers onder wilt doen.' Ze legt de vinger precies op de zere plek.

'Dat dus.' Ik loop naar het raam. De regen stort zich op mijn rode mini cooper. Straks moet ik mijn geliefde autootje inruilen voor een tweedehands fiets. Mijn keel voelt plots droog als de Sahara. 'Dat pap zijn twijfels heeft is ook niet zo raar. Hij heeft natuurlijk wel een punt dat het niet normaal is als je op staande voet ontslagen wordt en dat het niet eens de eerste keer is.'

Omdat het altijd op mijn manier moet gaan...

Chloë is stil en luistert, een eigenschap waarin ze uitblinkt.

'Beloof me één ding,' ga ik verder. 'Zorg ervoor dat jullie niet van die curlingouders worden, zoals de mijne.'

'Kop op, ik ben niet gewend dat je op die manier over hen praat.'

Chloë's stem klinkt een stuk strijdlustiger dan ik me op dit moment voel.

'Je ouders zijn gewoon bezorgd, omdat ze zielsveel van je hou-

den. Vergeet niet wat je wél hebt: je bent slim, prachtig om te zien, je hebt een fijn appartement...'

'Voor zolang dat nog duurt,' mompel ik zo zacht dat Chloë het niet hoort.

'En, vergeet vooral je lieve vriend niet.'

Rogier... Ik trek de stropdas die hij in mijn appartement heeft laten liggen naar me toe en strijk met mijn vingertop over de zijden stof. Zacht was hij zeker, spijtig genoeg iets te soft voor mij. 'Nou, eh, daarover gesproken. Ik moet je nog iets vertellen...'

'Ah nee, dat ga je niet menen. Niet Rogier! Waarom?' onderbreekt ze me op felle toon.

Deze reactie had ik verwacht en dat is ook exact de reden dat ik haar nog niet heb verteld over mijn relatiebreuk, nu op de kop af een week geleden. 'Jij kust de grond onder Rogiers voeten omdat hij Jesse en jou min of meer heeft samengebracht. Maar, geloof me, Chloë, elke dag Rogier om je heen is goed voor je nachtrust, maar niet voor je lachspieren.'

'Nu moet je ophouden, Rogier is een lieverd.' Ze klinkt nu niet meer geïnteresseerd, eerder teleurgesteld. Ja hoor, nog iemand van wie ik hou teleurgesteld. Sluit maar aan in de rij.

'Dat is hij ook, maar het voelde gewoon niet goed genoeg.'

'Wat wil je dan? Het leven kan niet iedere dag wild en spannend zijn.'

'Ik wil geen stampot met een saucijsje, maar een sappige T-bonesteak,' doe ik nog een poging, hoewel ik weet dat het zinloos is. Want buiten alle verschillen om delen Chloë en ik een eerste plaats als het gaat om stelligheid.

'Die jongen is hartstikke goed voor je,' hervat ze na een stilte ons gesprek. 'Verdorie, we moeten snel afspreken, hoor.'

Ik verdenk haar ervan dat ze in zichzelf aanvult: *voordat je finaal in de goot belandt.*

Aan het kinderstemmetje te horen is haar oudste zontje nu

bij haar. ‘Wacht even Rick, mama helpt je zo meteen met veters strikken,’ hoor ik haar zeggen. Zijn stemmetje verdwijnt naar de achtergrond en Chloë is terug. ‘Kom naar Esperanza. Benjamin en Jesse zullen zeker hun connecties voor je aanboren en je helpen. Wanneer moet dat hotel open?’

‘Over zes maanden.’

Opnieuw een stilte, die wordt onderbroken door een piep van mijn magnetron.

Op de achtergrond hoor ik de tweeënhalf jarige Rick eindeloos om zijn mammië roepen. ‘Sorry, de kinderen hebben me nodig. Ik moet echt gaan. Zie je snel!’

‘Tot snel,’ zeg ik tegen de kiestoon, waarna ik de ovenschaal uit de magnetron pak en die op de keukentafel tussen een mes en vork in zet.

Hoewel ik geen trek heb, prik ik in de dampende lasagne. Al na een paar hapjes hou ik het voor gezien. Ik kieper het restant in de afvalbak, waarna ik mijn laptop opstart. Mijn oog valt op de mail met op de onderwerpsregel: ontslagbevestiging. Een koude rilling kruipt van mijn nek tot mijn onderrug. Baco springt op mijn schoot en ik kriebel achter zijn oortje als ik begin te lezen.

Geachte mevrouw Janssen,

Hiermee bevestigen wij, in navolging op ons gesprek van hedenochtend, dat wij de arbeidsovereenkomst met u per direct opzeggen. Wij verlenen u zodoende ontslag op staande voet. Hieraan ligt het volgende ten grondslag:

U heeft op 30 april jl. op onwettelijke grond een woning toegezegd aan cliënt, waarbij u niet heeft gehandeld conform de plaatsingsvoorwaarden.

Tevens verwijzend naar uw dossier, heeft u met voornoemde handelswijze wederom het vertrouwen dat wij in u als mede-

werker moeten kunnen stellen ernstig en onherstelbaar beschadigd. Voorstaande feiten vormen zowel in onderlinge samenhang bezien alsook ieder voor zich voor ons een dringende reden voor ontslag.

De bedrijfseigendommen levert u 2 mei om 10.00 uur in bij ondergetekende. Wij zullen uw salaris tot heden uitbetalen.

Conform de arbeidsovereenkomst heeft u geen recht meer op uw appartement en dient u de woning over een week, d.d. 7 mei, te verlaten. Op 6 mei komt de inspecteur langs om de woning te keuren.

Hoogachtend,

De heer L. van Spaandonk

Woningcorporatie Den Ginneken

‘Eén week!’ Mijn gil van afkeer weerkaatst tegen de muren. Alsof ik net door een slang gebeten ben spring ik op van de stoel, die prompt tegen de vloer klettert. Baco ook. Hij begint klaaglijk te miauwen. Ik til hem op en klem hem stevig tegen me aan. ‘We komen over een week al op straat te staan,’ fluister ik met schorre stem in zijn vacht. Een traan druppelt in een plooi van Baco’s vacht.

Hij geeft me een kopje.

Shit shit shit! Voor de verandering leek eindelijk alles op de rit, en met ‘alles’ bedoel ik de norm voor een gemiddeld geslaagd leven. Partner, huis, baan. En wat heb ik nu? Alles, behalve een partner, een huis, een baan.

Ik sprokkel al mijn moed bij elkaar, zet Baco op de grond en pak met een getergde zucht mijn mobiel. Het duurt een poosje voordat de verbinding tot stand komt.

‘Hoi pap, met Babs. Ik heb... eh... nog een klein probleempje. Kan ik nog even langskomen?’

Beachclub Esperanza 3

Als ze kort achter elkaar haar baan en appartement verliest en ook haar relatie strandt, krijgt Babs de kans een hotel op te knappen. Een vervallen gebouw, in de buurt van Beachclub Esperanza. Dubbel winst, want zo is ze in de buurt van haar beste vriendin Chloë en kan ze eindelijk het respect van haar vader verdienen waar ze zo naar verlangt. Alleen heeft ze geen idee hoe ze de renovatie aan moet pakken... Dat de aannemer geen gehoor geeft, is ook geen goed begin. Gelukkig schiet Benjamin, de eigenaar van de beachclub, haar graag te hulp. Al snel begint ze voor hem te vallen, maar is deze rokkenjager wel wie ze zoekt?

Sinds **Chantal Claassen** in augustus 2018 eindelijk toegaf aan haar verlangen om verhalen te schrijven, is er geen houden meer aan. De vrolijke, romantische Beachclub Esperanza-serie is daar het resultaat van. In *Luchtpost* keert ze terug naar Hoek van Holland voor een knallende finale!

‘Met het spetterende liefdesverhaal van Babs en Benjamin sluit Chantal de Beachclub Esperanza-reeks op sublieme wijze af.’ – feelgoodauteur Mienke Fijen

NUR 340

9 789020 4548808